

Voler-nos els uns als altres

Som en el moment del darrer sopar. Jesús, assegut a taula amb els seus amics, acaba de rentar-los els peus. D'aquí unes hores serà arrestat, condemnat a mort i crucificat. Quan hi ha poc temps i s'apropa la meta, es diuen les coses més importants: es deixa el «testament». L'Evangeli ens relata el lavatori dels peus. I és a la llum d'aquest fet que hem entendre el manament nou. Jesús actua primer i ensenya després, i per això la seva paraula té autoritat. El principi d'estimar el proïsme sempre ha estat present des de l'antiguitat. Recordem el «Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix» present al Levític. Però Jesús n'il·lumina un aspecte nou, la reciprocitat: és l'amor mutu el que crea i distingeix la comunitat dels seus seguidors.

També avui, les nostres associacions i grups es poden distingir dels altres precisament per l'amor recíproc que els anima. En un ambient on la reciprocitat és una realitat viva, experimentem el sentit de la nostra existència, trobem la força per seguir endavant en els moments de dolor i patiment, ens sentim sostinguts en les inevitables dificultats i assaborim l'alegria.

Cada dia ens enfrontem a molts desafiaments: la pandèmia, la polarització, la pobresa, els conflictes. Imaginem per un instant el que passaria si aconseguíssim posar en pràctica aquesta IDEA en la nostra vida quotidiana: ens trobaríem davant de noves perspectives, s'obriria davant els nostres ulls el projecte de la humanitat, motiu d'esperança. Però, qui ens impedeix desvetllar en nosaltres aquesta vida en nosaltres i reactivar al nostre voltant relacions de fraternitat que s'estenen a tot el món?

Marta és una jove voluntària que ajuda les persones detingudes a preparar els exàmens universitaris. «La primera vegada que vaig entrar a la presó em vaig trobar amb persones plenes de pors i fragilitats. Vaig intentar establir una relació, en primer lloc professional i després d'amistat, fundada en el respecte i l'escolta. De seguida vaig comprendre que jo no era l'única que ajudava els presos, sinó que també ells em donaven el seu suport. En una ocasió, mentre ajudava un estudiant per a un examen, vaig perdre una persona de la meva família, i a ell li van confirmar la condemna al tribunal d'apel·lació. Tots dos estàvem en molt males condicions. Durant la classe m'adonava que ell covava un gran dolor, que va aconseguir confiar-me. Portar junts el pes d'aquell dolor ens va ajudar a tirar endavant. Quan ja havia passat l'examen em va venir a donar les gràcies, i em va dir que sense mi, no ho hauria aconseguit. Si per un costat havia acabat una vida a la meva família, per l'altre, sentia que n'havia salvada una altra. Vaig comprendre que la reciprocitat permet crear relacions veritables, d'amistat i de respecte».